

Efterbevilling, dette være sagt med Erkendelse af, at det midlertidig kan antages for at være rigtigt, hvad der er slet. Skulde det, at Krigsministeren før har havt Bygningen, berettigede Bedømmende til nu at faae den igjen uden Bevilling? Man mindes dog, at vi engang havde en Militæretat for hele Monarkiet, og at der dog nødvendigt maatte ske en Reduktion i 1865 efter den ulykkelige Krig. Skulde da det, at Krigsministeriet ved en saadan Reduktion har været nødt til at give Bygninger tilbage til den specielle Forvaltning under Finansministeren, altsaa til Statskassen, skulde den Omstændighed, at det engang har havt saadanne Bygninger, indeholde en Grund for det til at erobre den tilbage? Jeg antager, at Krigsministeren da kunde erobre endnu en hel Række Bygninger. Til samme Tid se vi, at Krigsministeren lader t. Ex. en Del af Nørrefælled gaa bort til Kommunens Brug; i Mar se vi, at der bliver overladt Grund til Opførelsen af en Kirke med Ministeriets Samtykke, uden Lovgivningsmagtens. Det blev en delig Vanding af Statens Eiendomme fra den ene Minister over til den anden og til en anden Brug, naar Finansudvalget ikke paafaa det og hævde Bevillingsmyndighedens Ret til at tage Bestemmelse om Anvendelsen af Statens Eiendomme. Hvad angaar Forslag under Nr. 2, ere Betsøbene jo i og for sig ligegyldige, da de ere rent kalkulatorisk opførte med 1 pSt.; men Principet er ikke uden Betydning. Der findes en stor Del Embedsmænd i Landet, som, trods deres politiske Opfattelse, dog med Hensyn til deres Embedsforøelse ere i den Forstand gaaede op i den nye Tid, at de erkjende, at med Hensyn til Alt vedkommende deres Embedsforøelse staa Alle, til hvem de som Embedsmænd staa i Forhold, dem lige nær, hvad enten de høre til Venstre eller Højre, om jeg saa maa sige. Saadanne Mænd have ogsaa erkjendt den Forandring, der er foregaaet i de Former, under hvilke de kunne sætte sig i Rapport til Befolkningen, naar de have Noget at meddele den, hvad enten det er fra Finansministeren eller fra Justitsministeren eller fra andre Mænd, begavede med offentlige Tillidshverv. Men der gives paa den anden Side endnu en meget stor Del Embedsmænd, maasse den største, der lever endnu i de gamle mogsøede, bureaukratiske, absolutistiske Ideer. De modtage de store Bevillinger, vi aarlig yde gennem Finansloven, for at de derved kunne sætte sig i Rapport til Befolkningen og derved gjøre Befolkningen opmærksom paa, hv. d der er Administrationens Billie i forskjellige Forhold, men benytte disse Bevillinger saa ensidig, at, uagtet der kan være Jurisdiktioner, hvor maasse neppe $\frac{1}{10}$ af Befolkningen hører til deres Anskuelse, give de Meddelelserne væsentlig kun til deres egne politiske Meningsfæller med Udelukkelse af de Øvrige. Det er en Betragtning, som maasse hører til de stor-

politiske, at Venstrefolket i Danmark skal høre til 2den Klasse, skal have fort Kotarde paa, medens de Andre ere af finere Slags, og det er det, Udvalgets Flertal har indstillet her med Opfordring til Thinget om at nedlægge Indsigelse imod. Ministeren fandt den Tilstand, jeg nævnte, den nuværende Tilstand fortræffelig. Jeg har Intet derimod. Finansudvalgets Flertal har ikke isinde at røre Finansministerens Hjerte med dette Forslag. Vor nuværende Tilstand er fuldstændig og aldeles tilsvarende til den almindelige politiske Tilstand, til den Stilling, man byder os her. Hensigten med vort Forslag er ved Vedtagelsen deraf at nedlægge Indsigelse imod en saadan Fremferd fra Embedsmændenes Side og mod en saadan Misbrug af de Bevillinger, vi yde i det af mig nævnte Niemed. Det er imidlertid fuldstændig overensstemmende med, hvad man paa andre Omraader, og ogsaa paa dette Omraade, enstemmig har vedtaget her med en Hensigt til Konsejlspræsidenten. Det forpligter ikke Administrationen, yttrede det ærede Medlem for Præsyt Amt's 1ste Valgfreds (Scavenius). Det er den gamle Lektie: hvad man beslutter her, forpligter ikke Administrationen. Jeg noterer det blot, en videre Udvikling er ufornøden. — Hvad angaar Forslagene under Nr. 4 og 5, søgte den meget ærede Finansminister at ville fastholde, at Bestemmelsen i Lov af 26de Marts 1870 om Afdrag for Konstituerede gjælder kun den for Embedet løbbestemte faste Lønning, altsaa for Kronborg Amtstueforvalter kun 1,400 Rd. Efter min Mening maa jeg meget betvivle, at den ærede Finansminister kan faae det indskrænket dertil. Sen siger ikke „løbbestemt faste Lønning“, men „den bestemte Lønning“, og med dette Embede er forbundet Skovkaserebestillingen med bestemt Lønning, nemlig 2 pSt. af Oppebørselen. Jeg turde derfor sige, at, naar vi beregne dette Embedes Indtægt til henimod 13,000 Kr., hvortil kommer normeret Kontorholdsgodtgjørelse 1,200, altsaa c. 14,000 Kr., saa skulde man mene, at derved kun med Hensyn til denne Lov er Tale om, at der skulde fradrages 1,400 Kr. Den Opfattelse turde efter min Formening være misvisende. I al Fald turde det være temmelig klart, at Finansministeren, der ellers stadig betoner Statskassens Interesser, men ikke turde gaa med til vort Forslag her af Hensyn til Statskassens Interesser, dog maa være glad ved her at faae anvist af Udvalgets Flertal, hvorledes vi kunne spare 4,700 Kr. ved Bestyrelsen af et Embede og endda meget flot Lønne en konstitueret Amtstueforvalter med et lignende Betsøb 4,700 Kr. plus 4,300 til Kontorholdsgodtgjørelse, saa at der til Embedet efter vort Forslag i Alt er lagt omtrent 9,000 Kr. Den ærede Justitsminister har ogsaa oppe i den Egn et Embede under Konstitution, — mærkvardigt længe for Resten, men derved skal jeg ikke opholde mig — det er et Retskriverembede, hvorfor der er normeret 4,400 Kr